

BÁCH LUẬN

QUYỂN HẠ

Phẩm 4: PHÁ DỊ

Ngoại viết: Trước, ông nói: Có Một, và Bình khác là cũng có lỗi. Có những lỗi gì?

Nội viết: Nếu Có, Một và Bình khác nhau thì từng cái sẽ không có. Bình khác Có, Một, thì Bình này chẳng phải Có, chẳng phải Một. Có khác Một, Bình thì Có chẳng phải Bình, chẳng phải Một. Một khác với Có, Bình thì Một chẳng phải Bình, chẳng phải Có. Như vậy mỗi một đều mất.

Lại nữa, nếu Bình mất Có, thì Một, chẳng nên mất. Có mất Một thì Bình chẳng nên mất. Một mất Có, thì Bình chẳng nên mất. Vì khác nhau. Ví như người này diệt, người kia không diệt.

Ngoại viết: Không đúng. Có và Một hòa hợp nên Có Một, Bình thành tựu. Có, Một, Bình tuy khác nhưng Bình và Có hòa hợp nên Bình gọi là Có. Bình và Một hòa hợp nên Bình gọi là Một. Ông nói Bình mất Có thì Một không nên mất, nghĩa là lời này chẳng phải. Vì sao? Vì hợp lại khác nhau. Khác (dị) có ba loại: 1. Hợp dị. 2. Biệt dị. 3. Biến dị. Hợp dị nghĩa là như Đà-la-phiêu, Cầu-na. Biệt dị là như người này, người kia. Biến dị là như phân bò biến thành cục tro. Vì khác và hợp nên Bình mất, Một cũng mất. Một mất, Bình cũng mất. Vì Có thường nên không mất.

Nội viết: Nếu vậy thì nhiều Bình. Vì Bình và Có hòa hợp nên là Có Bình, Bình và Một hòa hợp nên là Một Bình. Lại, Bình cũng là Bình cho nên nhiều bình. Ông nói: Đà-la-phiêu, Cầu-na là hợp dị nên Bình mất, Một cũng mất, Một mất, Bình cũng mất, thì tôi muốn phá trừ cái khác biệt của ông. Tại sao lấy khác (dị) chứng khác, nên lại nói là nhân.

Ngoại viết: Vì tổng tướng, vì Cầu-na nên Có và Một chẳng phải Bình, vì Có là tổng tướng nên chẳng phải Bình. Một là Cầu-na nên chẳng phải Bình, Bình là Đà-la-phiêu.

Nội viết: Nếu vậy thì không có Bình. Nếu có là tổng tướng nên chẳng phải Bình thì Một là Cầu-na nên chẳng phải Bình. Vì Bình là Đà-la-phiêu nên chẳng phải Có, chẳng phải Một, thế thì không có Bình.

Ngoại viết: Thọ nhận nhiều Bình. Trước ông nói nhiều Bình để nhằm phá bỏ một Bình, lại nhận giữ nhiều Bình.

Nội viết: Vì Một không có nên nhiều cũng không có. Vì ông nói Bình và Có hòa hợp nên Có Bình, Bình và Một hòa hợp nên một Bình. Lại nữa, Bình cũng là Bình. Nếu vậy thì thế giới nói là một bình mà ông cho là nhiều bình, cho nên một bình là nhiều bình. Vì một là nhiều thì không có một bình, vì một bình không có nên nhiều cũng không, có trước một sau nhiều.

Lại nữa, vì số ban đầu không có nên pháp số ban đầu là một. Nếu Một và Bình khác nhau thì Bình chẳng phải là Một, vì Một là không nên nhiều cũng không.

Ngoại viết: Vì Bình và Có hòa hợp. Vì Bình và Có hòa hợp nên Bình gọi là Có, chẳng phải tất cả có. Bình và Một hòa hợp như vậy nên Bình gọi là Một, chẳng phải tất cả đều Một.

Nội viết: Chỉ có lời này, việc ấy trước đã phá trừ. Nếu Có chẳng phải là Bình thì không Bình. Nay sẽ lại nói: Bình nên chẳng phải Bình. Nếu Bình và Có hòa hợp nên là Bình Có thì Có là chẳng phải Bình. Nếu Bình và chẳng phải Bình hòa hợp thì vì sao Bình chẳng làm chẳng phải Bình?

Ngoại viết: Vì không không có hòa hợp, nên chẳng phải cái chẳng phải Bình. Cái chẳng phải Bình gọi là không Bình, không thì không hòa hợp, cho nên Bình không làm cái chẳng phải Bình. Nay có cái Có, nên phải hợp với Có, vì hợp với Có nên Bình Có.

Nội viết: Nay Có hòa hợp với Bình. Nên nếu chẳng phải Bình thì không có cái Có, không có cái Có thì không hòa hợp. Nay vì Có hợp với Bình nên Có phải là Bình. Nếu ông cho vì Bình chưa cùng với Có hòa hợp nên không, không nên không hòa hợp thì như trước nói: vì không có pháp nên không hòa hợp. Như vậy, lúc chưa cùng với Có hòa hợp thì Bình là không có pháp; vì không có pháp thì không nên cùng với Có hòa hợp.

Ngoại viết: Không đúng. Vì Có đã tỏ rõ Bình... nên như pháp có của đèn. Chẳng những là nhân của các vật như Bình mà cũng có thể rõ

các vật như Bình... Ví như đèn có thể chiếu các vật. Như vậy, Có có thể tỏ rõ Bình tức biết Có Bình.

Nội viết: Nếu pháp Có có thể tỏ rõ như đèn thì Bình phải có trước. Nay trước có các vật sau đó đèn có thể chiếu rõ. Có nếu như vậy, nghĩa là lúc Có chưa hòa hợp thì các vật như Bình... trước phải có. Nếu trước có, thì có sau dụng làm gì? Nếu lúc Có chưa hòa hợp, không có các vật như bình..., do có hòa hợp nên Có, thì Có là tác nhân, chẳng phải liễu nhân.

Lại nữa, nếu dùng tướng, là khả tướng thành thì vì sao một không là hai? Nếu ông dùng Có làm tướng của Bình nên biết có Bình, thì nếu lìa tướng khả tướng thì vật không thể thành. Cho nên, Có cũng biến đổi cái tướng Có nữa. Nếu lại không có tướng biết có pháp là Có thì bình... cũng nên như vậy. Ví dụ về đèn trước đã phá. Lại nữa, như đèn tự chiếu, không nhờ vào bên ngoài chiếu, bình cũng tự có, không chờ bên ngoài có.

Ngoại viết: Như tướng thân. Như dùng phần chân biết phần có là thân, chân lại không tìm cầu tướng. Như vậy, vì dùng Có làm tướng Bình nên biết có Bình, thì Có lại không cầu tướng.

Nội viết: Nếu trong phần, phần có là đã đủ thì vì sao trong đầu không có chân. Nếu có pháp của thân thì ở trong phần chân là có đủ chẳng? Nếu có đủ thì trong đầu phải có chân, vì pháp của thân là một. Nếu phần có thì cũng không đúng. Vì sao? Vì phần có cũng như phần. Nếu phần có trong chân cùng với phần chân như nhau thì trong phần khác cũng vậy, tức phần có và phần là một, cho nên không có phần có gọi là thân. Phần tay, chân... như vậy tự có phần có, cũng cùng phá trừ, vì phần có là không nên các phần cũng không.

Ngoại viết: Không đúng, vì vi trần luôn tồn tại, các phần chẳng thể không có. Vì sao? Vì vi trần không có phần, không ở trong phần. Vi trần hội tụ nên có thể sinh quả như bình... cho nên phải có phần có.

Nội viết: Nếu hội tụ là bình thì tất cả là bình. Ông nói vi trần không có phần, chỉ có lời này, về sau sẽ phá bỏ, nay sẽ lược nói: lúc vi trần hội tụ là bình. Nếu đều hội tụ là bình thì tất cả vi trần đều phải là bình. Nếu không đều hội tụ là bình thì tất cả chẳng phải làm bình.

Ngoại viết: Như sức hội tụ của từng giọt nước, vi trần cũng vậy. Như mỗi một sợi tơ thì không thể chế ngự voi, mỗi một giọt nước thì không thể đầy bình, sự hội tụ nhiều thì mới có thể. Vì vi trần hội tụ như vậy nên lực có thể là bình.

Nội viết: Không đúng, vì không nhất định. Ví như mỗi mỗi Thạch

nữ, không thể có con, mỗi một người mù không thể thấy sắc, mỗi một hạt cát không thể ép ra dầu, nhiều hạt hội tụ lại cũng không thể. Vì trần như vậy, từng hạt vi trần không thể, nhiều hạt cũng không thể.

Ngoại viết: Vì mỗi phần mỗi phần đều có lực nên chẳng phải là không nhất định. Mỗi một phần giọt nước đều có lực có thể chế ngự voi, hoặc làm đầy bình. Mỗi một phần của Thạch nữ, người mù, hạt cát vì không lực nên nhiều cũng không lực. Vì thế chẳng phải là không nhất định, không nên dùng Thạch nữ, hạt cát, người mù làm thí dụ.

Nội viết: Phần, phần có, một và khác đều có lỗi. Phần và phần có hoặc một hoặc khác, lỗi này trước đã phá trừ. Lại nữa, vì phần có không có nên các phần cũng không có. Nếu lúc phần có chưa có thì phần không thể được. Làm sao có tạo lực? Nếu phần có đã có, thì lực của phần dùng làm gì?

Ngoại viết: Ông là người phá bỏ pháp. Người đời đều thấy các vật như bình... vì ông dùng vô số nhân duyên để phá nên ông là người phá pháp.

Nội viết: Không đúng. Ông nói Có và Bình khác nhau. Tôi nói nếu Có và Bình khác nhau thì không có Bình. Lại nữa, không thấy có, có thấy không v.v... Ông cùng với người phá pháp là như nhau, lỗi ấy mới là rất lớn. Vì sao? Vì phần đầu, chân hòa hợp hiện là thân này. Ông nói chẳng phải thân, lìa thân này rồi riêng có phần có là thân.

Lại nữa, các cãm trục và bánh xe hòa hợp với nhau trở thành cái xe, ông nói lìa cãm v.v... này rồi sẽ riêng có xe, cho nên ông là người vọng ngữ.

Phẩm 5: PHÁ TÌNH

Ngoại viết: Nhất định có ngã, ngã sở, vì hiện tiền có pháp là có. Vì tình (căn) trần và ý hòa hợp nên cái Biết (tri) sinh. Biết này là biết hiện tiền, Biết này vì thật có nên tình, trần, ý là có.

Nội viết: Thấy sắc rồi thì Biết sinh có dụng gì? Nếu mắt trước thấy sắc, sau đó Biết sinh, thì Biết lại dùng gì? Nếu Biết sinh trước, sau đó mắt thấy sắc thì cũng không đúng. Vì sao? Vì nếu không thấy sắc, vì nhân duyên không có nên sinh cũng không. Nếu mắt trước không thấy sắc thì nhân duyên không hòa hợp, vì không hợp nên Biết không phải sinh. Ông nói: Vì tình, trần và ý hòa hợp nên Biết sinh. Nếu lúc không hòa hợp mà Biết sinh là không đúng.

Ngoại viết: Nếu nhất thời sinh thì có lỗi gì?

Nội viết: Nếu nhất thời sinh, việc này không đúng. Sinh cùng không sinh không phải nhất thời sinh, do có, do không, vì trước đã phá bỏ. Nếu thấy Biết trước có đối đãi một lúc cùng sinh thì hoặc trước không, hoặc nửa có nửa không, trong ba trường hợp này, nhất thời sinh là không đúng. Vì sao? Nếu trước có thấy biết thì không nên sinh lại, vì do có. Nếu trước không có cũng không nên sinh, vì do không có. Nếu không có thì không có đối đãi, cũng không sinh. Nếu nửa có nửa không thì nơi hai kinh trước đều đã phá trừ.

Lại nữa, một pháp tại sao cũng có cũng không. Nếu sinh cùng một lúc thì Biết không chờ thấy, thấy không chờ Biết.

Lại nữa, mắt là đến sắc thấy hay là không đến sắc thấy? Nếu mắt đi đến thì thấy xa và chậm. Nếu mắt di chuyển đến sắc mới thấy thì sắc xa phải thấy chậm, sắc gần phải thấy nhanh. Vì sao? Vì pháp đi là như vậy. Nhưng nay cùng một lúc thấy bình gần, trắng xa, cho nên biết mắt không do đi đến, nếu không đi thì không hòa hợp.

Lại nữa, nếu nhãn lực không đến được nơi sắc mà thấy sắc thì vì sao thấy gần, không thấy xa, tức xa gần phải thấy cùng một lúc. Giả như mắt đi đến là đã thấy rồi đi, hay không thấy mà đi? Nếu đã thấy rồi đi thì lại dùng gì? Nếu trước mắt thấy sắc, xong việc rồi đi đến thì lại dùng gì? Nếu không thấy mà đi thì không như chỗ ý hướng tới. Nếu trước mắt không thấy sắc mà đi đến thì không như chỗ ý chọn lấy tức không thể nắm giữ, vì mắt không biết, nên hướng đến Đông thì lại sang Tây.

Lại nữa, không có mắt thì xứ cũng không thể chọn lấy. Nếu mắt đi đến sắc mà nắm giữ sắc thì thân không có mắt, vì thân không mắt, đó là không nắm giữ. Nếu mắt không đi đến mà nắm giữ sắc thì sắc là

không có mắt, vì sắc không có mắt nên mắt kia cũng không có sự nắm giữ. Nếu mắt không đi đến mà nắm giữ sắc thì phải thấy sắc trên trời và sắc bên ngoài bị chướng ngại nhưng không thấy, cho nên việc này không phải vậy.

Ngoại viết: Vì tướng mắt là thấy, thấy là tướng của mắt, ở trong duyên có lực có thể nắm giữ, vì tự tánh là vậy.

Nội viết: Nếu mắt là tướng thấy thì phải tự thấy mắt. Nếu mắt là tướng thấy như tướng nóng của lửa, tự lửa nóng có thể làm cho vật khác cũng nóng. Mắt như vậy, nếu là tướng thấy thì phải tự thấy mắt, nhưng không thấy, cho nên mắt chẳng phải tướng thấy.

Ngoại viết: Như ngón tay, mắt tuy là tướng thấy nhưng không tự thấy mắt. Như trên đầu ngón tay không thể tự nó chạm vào nó, mắt cũng như vậy, tuy là tướng thấy nhưng không thể tự thấy.

Nội viết: Không đúng. Vì xúc là nghiệp của ngón tay, xúc với tự nó là nghiệp của ngón tay chẳng phải là tướng của ngón tay. Ông nói thấy là tướng của mắt thì sao không thể tự thấy mắt, cho nên thí dụ về ngón tay là chẳng phải.

Ngoại viết: Ánh sáng và ý đi nên thấy sắc. Ánh sáng, mắt và ý đi nên đến chỗ kia có thể nắm lấy sắc.

Nội viết: Nếu ý đi đến sắc thì đó là vô giác. Nếu ý đến sắc thì ý ở tại đó, ý ở tại đó thì thân sẽ không có ý, giống như người chết, nhưng thật sự ý không đi, vì trong một lúc, xa gần đều nắm lấy. Tuy niệm quá khứ, vị lai nhưng niệm không ở tại quá khứ, vị lai, vì lúc niệm không phải là đi.

Ngoại viết: Như ý tại thân. Ý tuy tại thân mà có thể biết xa.

Nội viết: Nếu vậy thì không hợp. Nếu ý tại thân mà sắc ở chỗ kia, do sắc ở chỗ kia thì không hòa hợp. Nếu không hòa hợp thì không thể nắm lấy sắc.

Ngoại viết: Không đúng. Vì ánh sáng, ý và sắc hòa hợp nên thấy. Mắt và ý hòa hợp ở tại thân, vì dùng ý lực khiến cho ánh sáng, mắt và sắc hòa hợp. Sự thấy sắc như vậy cho nên không mất sự hòa hợp.

Nội viết: Nếu vì hòa hợp nên sự thấy sinh sự không thấy, nghĩa là ông cho vì hòa hợp nên thấy sắc. Nếu nói: chỉ mắt thấy sắc, chỉ ý nắm lấy sắc thì việc này không đúng.

Ngoại viết: Vì nhận lấy sự hòa hợp nên sự nắm lấy sắc thành tự. Ông nhận lấy sự hòa hợp thì có sự hòa hợp, nếu có hòa hợp thì nên có sự nắm giữ sắc.

Nội viết: Ý chẳng phải thấy, mắt chẳng phải biết, sắc chẳng phải

thấy biết. Vì sao thấy? Vì ý khác với mắt. Ý chẳng phải tướng thấy, vì chẳng phải tướng kiến thấy nên không thể thấy mắt, vì là bốn đại tạo nên chẳng phải tướng biết, vì chẳng phải tướng biết nên không thể biết sắc. Cũng chẳng phải tướng thấy, cũng chẳng phải tướng biết, tuy hòa hợp như vậy nhưng làm sao nắm giữ sắc? Tai, mũi, lưỡi, thân cũng phá trừ như vậy.

Phẩm 6: PHÁ TRẦN

Ngoại viết: tương ứng với có tình, bình v.v... có thể nắm giữ như bình... Nay hiện thấy các vật như bình... vì có thể nắm giữ. Nếu các tình (căn) không thể nắm giữ các trần thì phải dùng những gì để nắm giữ? Cho nên biết có tình có thể nắm giữ các vật như bình v.v...

Nội viết: Chẳng phải một mình sắc là bình, nên bình chẳng phải hiện thấy, có thể thấy sắc hiện ở bình, còn hương, vị... không thể thấy. Không phải một mình sắc là bình, hương, vị hòa hợp là bình. Nếu bình có thể hiện thấy thì hương, vị... cũng phải có thể hiện thấy. Nhưng không thể thấy, cho nên bình chẳng phải hiện thấy.

Ngoại viết: Vì nắm lấy từng phần nên tin là nắm lấy tất cả. Vì có thể thấy một phần bình nên bình gọi là hiện thấy. Vì sao? Vì người đã thấy bình thì tin và biết là ta thấy bình này.

Nội viết: Nếu nắm lấy từng phần thì không nắm giữ tất cả, một phần sắc của bình có thể thấy, phần hương, vị... không thể thấy. Nay phần không làm phần có. Nếu phần làm phần có thì các phần hương, vị... cũng phải có thể thấy, cho nên bình chẳng phải có thể thấy hết. Việc này như đã nói trong phần Phá nhất, phá dị.

Ngoại viết: Có bình có thể thấy vì nhận lấy sắc hiện có thể thấy. Vì ông nhận lấy sắc hiện thấy nên bình cũng phải hiện thấy.

Nội viết: Nếu phần này hiện thấy thì phần kia không hiện thấy. Ông cho sắc hiện thấy, việc này không đúng. Vì sắc có hình nên phần trong phần kia không hiện thấy, vì phần này chướng ngại nên phần kia cũng như vậy. Lại nữa, như trước nói, nếu thấu nhận phần thì không phải nắm lấy tất cả. Kia tương ứng trả lời điều này.

Ngoại viết: Vì vi trần không có phần nên không phá hết, vì vi trần không có phần nên tất cả hiện thấy thì có lỗi gì?

Nội viết: Vi trần chẳng phải hiện thấy. Kinh của ông nói: Vi trần chẳng phải hiện thấy cho nên không thể thành pháp hiện thấy. Nếu vi trần cũng hiện thấy thì sự phá trừ đồng với sắc.

Ngoại viết: Bình phải hiện thấy, vì người đời tin vậy nên người đời đều tin bình có chỗ dụng là hiện thấy.

Nội viết: Hiện thấy không có chẳng phải bình không có. Ông cho nếu không hiện thấy bình, lúc này không có bình, việc ấy không đúng. Bình tuy không hiện thấy nhưng chẳng phải không có bình, nên bình chẳng phải hiện thấy.

Ngoại viết: Vì mắt hòa hợp nên không có lỗi. Bình tuy là tướng

hiện thấy nhưng lúc mắt chưa hội đủ nên người tự nhiên không thấy, bình này chứ chẳng phải không là tướng hiện thấy.

Nội viết: Như hiện thấy sinh không có, thì có cũng không thật. Nếu khi bình chưa cùng với mắt hợp thì chưa có tướng khác. Lúc thấy sau có ít tướng khác sinh, nghĩa là phải biết đây là tướng hiện thấy của bình sinh, nay thật sự không có tướng khác sinh. Cho nên tướng hiện thấy không sinh. Như tướng hiện thấy của bình sinh ra không có thì bình có cũng là không có.

Ngoại viết: Năm thân phá một phần, phần còn lại có năm thân là bình, ông phá một sắc, không phá hương... Nay vì hương, vị không phá nên phải có trần.

Nội viết: Nếu không phải tất cả đều xúc thì làm sao sắc... hòa hợp? Ông nói năm thân là bình, lời này không đúng. Vì sao? Vì một phần sắc là xúc, phần khác chẳng phải xúc. Làm sao xúc và không phải xúc hòa hợp? Cho nên chẳng phải năm thân là bình.

Ngoại viết: Vì bình hòa hợp. Mỗi một phần sắc... không hòa hợp nhưng phần sắc... và bình hòa hợp.

Nội viết: Trừ sự khác biệt, tại sao bình và xúc hòa hợp? Nếu bình và xúc khác nhau thì bình chẳng phải xúc, chẳng phải xúc tại sao hòa hợp với xúc? Nếu trừ sắc... lại không có pháp bình, nếu không có pháp bình thì tại sao xúc và bình hòa hợp?

Ngoại viết: Sắc phải hiện thấy, vì tin vào kinh. Kinh của ông nói: Sắc gọi là bốn đại cùng với bốn đại tạo, trong phần tạo sắc thuộc về sắc nhập, là hiện thấy. Tại sao ông nói không hiện thấy sắc?

Nội viết: Bốn đại chẳng phải mắt thấy, làm sao sinh “hiện thấy”? Tướng đất kiên cố, tướng nước thấm ướt, tướng lửa nóng, tướng gió lay động, bốn đại này chẳng phải mắt thấy, nghĩa là chỗ tạo sắc ấy chẳng phải hiện thấy.

Ngoại viết: Vì thân căn nắm giữ nên bốn đại có. Nay thân căn nắm giữ bốn đại nên bốn đại có. Vì thế các vật do bốn đại tạo như lửa... cũng phải có.

Nội viết: Vì tất cả trong lửa đều nóng. Trong bốn đại chỉ có lửa là tướng nóng, ngoài ra chẳng phải tướng nóng. Nay trong lửa, bốn đại đều là tướng nóng, cho nên lửa không phải bốn thân. Nếu ngoài ra không có tướng nóng thì không gọi là lửa, cho nên lửa không phải là bốn thân. Tướng đất vững chắc, tướng nước thấm ướt, tướng gió lay động cũng như vậy.

Ngoại viết: Sắc nên có thể thấy, vì thời hiện tại có. Dùng nhãn

tình (căn)... thời hiện tại để nắm lấy trần, đó gọi là thời hiện tại. Nếu nhân tình (căn)... không thể nắm lấy sắc trần... thì không có thời hiện tại. Nay thật có thời hiện tại cho nên sắc có thể thấy.

Nội viết: Nếu pháp sau cũ mất thì pháp đầu cũng cũ mất. Pháp sau cũ mất nên tướng hiện, tướng này là thời sinh, chẳng phải cũ mất. Lúc mới sinh, đã tùy có, vì nhỏ nên không biết, vì cùng chuyển hiện nên thời này có thể biết, như người mang guốc. Mới đầu vì nhỏ nên tùy theo đó mà không rõ không biết, lâu sau thì mới cùng hiện. Nếu vì đầu tiên không thì sau cũng không, đó là phải thường mới. Nếu đúng vậy nên tướng không phải sinh, do đó vì ban đầu nhỏ nên sau tùy theo đó mà cùng hiện. Nay vì các pháp không trú thì thời không trú, nếu thời không trú thì không nắm giữ trần xứ.

Ngoại viết: Vì nhận lấy cái mới nên cũ, vì có thời hiện tại. Ông nhận lấy tướng mới tướng cũ, quán lúc sinh gọi là mới, quán lúc khác gọi là cũ, hai tướng này chẳng phải thời quá khứ có thể nắm giữ, cũng chẳng phải thời vị lai có thể nắm giữ. Vì thời hiện tại nên tướng mới, cũ có thể nắm giữ.

Nội viết: Không đúng, vì sinh nên mới, vì khác nên cũ. Nếu pháp sinh tướng mới từ lâu, tướng mới ấy đã qua, khác với mới thì gọi là cũ. Nếu tướng cũ sinh tức là mới thì mới này là cũ chỉ là có ngôn thuyết. Trong Đệ nhất nghĩa không có mới, không giữa, không cũ.

Ngoại viết: Nếu vậy thì được lợi gì?

Nội viết: Được vĩnh viễn xa lìa. Nếu mới không làm giữa, giữa không làm cũ, như hạt giống nảy mầm sinh cành đốt, hoại hoa quả..., mỗi một không hòa hợp. Vì mỗi một không hòa hợp nên các pháp không trú, vì không trú nên xa lìa, vì xa lìa nên không thể nắm giữ.
